

ALICE HOFFMAN

Onder water

Vertaald uit het Engels door
Gert Jan de Vries

ORLANDO
uitgevers

DE IJZEREN KOFFER

De school van Haddan werd in 1858 op de glooiende oevers van de Haddanrivier gebouwd, een modderige en riskante locatie die vanaf het begin rampzalig bleek. In het eerste jaar, toen het hele stadje naar geschaafd cederhout rook, stak er een enorme storm op, met zulke zware windstoten dat tientallen vissen uit de ondiepe rietkragen werden getrokken, en in een schitterende schubbenwolk boven het plaatsje werden uitgetild. Het water viel met bakken uit de lucht en tegen de tijd dat het dag werd, was de rivier overstromd en dobberden de pas witgeverfde gebouwen van spaanplaat rond in een groezelige zee van eendenkroos en algen.

Wekenlang werden de leerlingen in roeibootjes naar school gebracht; meerval zwom door de winterharde tuinen en bekeek de ramp met koude, glazige ogen. Elke avond stond de schoolkok tegen de schemering te balanceren in het raamkozijn op de tweede verdieping en wierp er zijn hengel uit om tientallen zilveren forellen te vangen, een soort die alleen in de loop van de Haddanrivier te vinden was, een zoete, frisse variant die nog verrukkelijker werd wanneer hij met sjalotjes in olie werd gebakken. Nadat de vloed was weggetrokken bleef er een laag van vijf centimeter dik zwart slib op de tapijten in de slaapzalen achter; in het huis van het schoolhoofd begonnen muggen in wastafels en kasten te broeden. Het wonderschone waterpanorama, een landschap dat overvloedig was voorzien van wilgen en waterlelies, had de onnozelaars in hun goede vertrouwen ertoe verleid veel te dicht bij de rivier te bouwen, een architectonische blunder die nooit werd hersteld. Tot op de dag van vandaag zijn er kikkers in het sanitair te vinden; linnengoed en kleren in kasten verspreiden een onmiskenbare algengeur, alsof alles

in rivierwater is gewassen en daarna nooit volledig is opgedroogd.

Na de vloed moesten in de stad huizen van nieuwe vloeren en daken worden voorzien; openbare gebouwen werden gesloopt, en van kelder tot zolder herbouwd. Hele schoorstenen stroomden door Main Street terwijl er uit sommigen nog rook kwam. Main Street was zelf een rivier geworden van bijna twee meter diep. IJzeren hekken waren uit de aarde losgerukt en de pijlvormige metalen stutten dreven erachteraan. Paarden verdronken, muilezels dreven mijlenver weg en weigerden nadat ze waren gered iets anders te eten dan eendekroos en palinggras. Giftige fluweelboom werd uit de grond getrokken en in groente-emmers gestopt om bij vergissing met wortelen en kool te worden meegekookt, een recept dat diverse voortijdige sterfgevallen veroorzaakte. Er verschenen mauwende wilde katten bij tuindeuren, wanhopig op zoek naar melk; ze werden naast baby's in wiegies gevonden, zuiwend aan flesjes en snorrend alsof ze huisdieren waren die door de voordeur waren binnengekomen.

In die tijd waren de rijke velden rond Haddan in het bezit van welvarende boeren die asperges en uien verbouwden en een bijzonder soort gele kool die bekendstond om zijn grootte en heerlijke geur. De boeren zetten hun ploegen stil en keken toe wanneer er jongens uit de hele staat en omstreken naar de school kwamen, maar zelfs de welvarendsten onder hen konden het schoolgeld voor hun eigen zonen niet opbrengen. Jongens uit de buurt moesten het doen met de stoffige boekenkasten in de bibliotheek in Main Street en de beginselen die ze konden opdoen in hun eigen salons en op de velden. Tot op de dag van vandaag koestert de bevolking van Haddan boerenkennis waarop ze trots is. Zelfs de kinderen kunnen het weer voorspellen; ze kunnen ieder sterrenbeeld aanwijzen en benoemen.

Een jaar of tien nadat de school van Haddan was gebouwd werd in het naburige Hamilton een openbare highschool gebouwd, die op dagen dat de sneeuw tot kniehoogte reikte en zelfs de dassen vanwege de kou hun hollen niet verlieten een wandeltocht van acht kilometer opleverde. Elke keer dat een

jongen uit Haddan door de storm naar de openbare school liep, groeide de animositeit jegens de school in Haddan, een puistje op de huid van kwaadwilligheid dat bij de geringste aanraking open kon barsten. Op deze manier ontstond taaie verbittering, en de haat groeide met het jaar, totdat er evengoed een schutting had kunnen staan tussen de dorpsbewoners en het volk van de school. Het zou niet lang duren voordat iemand die de lijn overschreed als martelaar of gek zou worden bestempeld.

Een tijdlang leek het of de gescheiden werelden konden worden verenigd, toen dr. George Howe, het gewaardeerde schoolhoofd dat als de beste uit de geschiedenis van de school wordt gezien, besloot te trouwen met Annie Jordan, het mooiste meisje uit het dorp. Annies vader was een man van aanzien die een stuk weidegrond bezat op de plek waar nu Route 17 op de snelweg aansluit, en hij keurde het huwelijk goed, maar kort na de bruiloft werd duidelijk dat Haddan verdeeld zou blijven. Dr. Howe was jaloers en wraakzuchtig; hij stuurde dorpsbewoners bij de deur weg. Zelfs Annies familie had al snel afgedaan. Haar vader en broers, goede, eenvoudige mannen met modder aan hun laarzen waren die enkele keer dat ze op bezoek kwamen met stomheid geslagen, alsof het porselein en de in leer gebonden boeken hun de tongen hadden uitgerukt. Al snel kreeg de plaatselijke bevolking een hekel aan Annie, alsof zij hen had bedrogen. Als zij dacht dat ze zo hooggeplaatst en bijzonder was in dat mooie huis aan de rivier, dan vonden de meisjes met wie ze was opgegroeid dat ze recht op wraak hadden, zodat ze haar op straat zwiiggend voorbijliepen. Zelfs haar eigen hond, een luie jachthond die Sugar heette, liep jankend weg als Annie een dood-enkele keer een bezoek bracht aan haar vaders boerderij.

Het werd al snel duidelijk dat het huwelijk een gruwelijke vergissing was geweest; iedereen die wat wereldwijzer was dan Annie zou dat van meet af aan hebben geweten. Op zijn eigen bruiloft had dr. Howe zijn hoed vergeten, een onmiskenbaar teken dat een man vreemd zal gaan. Hij was zo'n man die zijn vrouw wilde bezitten, zonder zich aan haar uit te leveren. Er gingen dagen voorbij dat hij in zijn eigen huis vrijwel geen

woord sprak, en nachten dat hij niet voor de ochtendstond thuiskwam. Uit eenzaamheid begon Annie in de tuinen van Haddan te werken, die tot haar verschijnen verwaarloosd waren, verruïneerde lapjes grond vol klimop en nachtschade, donkere klimplanten die alle wilde bloemen verstikten die op de schrale grond hadden kunnen groeien. Klaarblijkelijk kwam Annies eenzaamheid de school ten goede, want zij was degene die de geklinkerde wandelpaden ontwierp die samen een zandloper vormen en die, met behulp van zes sterke jongens, de treurbeuken plantte waaronder veel meisjes nog steeds hun eerste kus krijgen. Annie haalde het eerste paar zwanen naar de bocht in de rivier achter het huis van het schoolhoofd, stuurse, diepongelukkige beesten die uit de klauwen van een boer uit Hamilton waren gered wiens vrouw hun bebloede veren uitrukte voor zachte gewatteerde spreien. Iedere avond voor het eten, als het licht boven de rivier de lucht in een groene gloed zette, liep Annie met een schort vol oud brood naar buiten. Ze geloofde er heilig in dat broodkruimels strooien geluk brengt, een staat die ze zelf sinds haar bruiloft niet meer had gekend.

Er zijn er die zweren dat zwanen ongelukkig zijn, en vissers hebben een bijzondere hekel aan de beesten, maar Annie hield van ze, ze kon ze met één roep lokken. Zodra ze haar vriendelijke stem hoorden gingen de vogels als beleefde heren in de rij staan; ze aten met een voorkeur voor korsten van roggebrood en volkorencrackers uit haar handen en pikten haar nooit. Als extra traktatie nam Annie vaak complete taarten mee, restjes uit de eetkamer. In een rieten mandje stapelde ze appel- en frambozentaart op die de zwanen bijna in hun geheel verorberden, zodat hun snavels paars werden en hun buiken het formaat van medicijnballen aannamen.

Zelfs de mensen die zeker wisten dat dr. Howe een ernstige beoordelingsfout had gemaakt bij de keuze van zijn bruid ontkwamen er niet aan om Annies tuinen te bewonderen. Binnen de kortste keren waren de winterharde borders dichtbegroeid met roze vingerhoedskruid en crèmekleurige lelies die beide als oorbellen neerhingen en dauw op hun fluwelen bloemblaadjes verzamelden. Maar met haar rozen ondervond

Annie de meeste voorspoed, en door de meest jaloerse leden van de tuinvereniging van Haddan die datzelfde jaar ter verfraaiing van het stadje werd opgericht, werd gesuggereerd dat zoveel voorspoed onnatuurlijk was. Sommige mensen gingen zover dat ze Annie Howe ervan verdachten dat ze gemalen kattenbotten om de wortels van haar klimrozen strooide of misschien sprenkelde ze haar eigen bloed wel over de heesters. Hoe kon haar tuin anders in februari al bloeien wanneer alle andere tuinen alleen nog maar uit kiezels en kale modder bestonden? Massachusetts stond bekend om haar korte groeiseizoenen en de vroege moordende nachtvorst. Nergens kon een tuinier onvoorspelbaarder weer aantreffen, of dat nou droogte of overstromingen of keverplagen waren, waarvan bekend was dat ze volledig groene wijken verslonden. Geen van deze plagen trof Annie Howe. Onder haar bewind overleefden zelfs de meest kwetsbare kruisingen de eerste nachtvorst, zodat er in november nog rozen bloeiden in Haddan, al was tegen die tijd de rand van ieder bloemblaadje met een laagje ijs bedekt.

Veel van Annie Howes handwerk ging in het jaar dat ze stierf te gronde, maar een paar van de meest winterharde soorten bleven bewaard. Wie de campus bezoekt kan zoete, geurige Prosperity aantreffen en ook Klimmende Ofelia en die verrukkelijke Egyptische Rozen, die op regenachtige dagen de geur van kruidnagels verspreiden en ervoor zorgen dat tuinershanden nog uren na het snoeien van de stammen zoetig ruiken. Te midden van al deze rozen waren Mrs. Howes be kroonde poolrozen beslist de mooiste. Een stortvloed van witte bloemen sluimerde gedurende een decennium om eens in de tien jaar tot bloei te komen en het metalen staketsel naast de meisjesslaapzaal te omhullen, alsof al die tijd nodig was geweest om de rozen hun kracht te hergeven. Iedere septembermaand, als de nieuwe leerlingen aankwamen, hadden Annie Howes rozen een vreemde uitwerking op bepaalde meisjes, de gevoeligen die nog nooit eerder van huis waren geweest en gemakkelijk beïnvloed werden. Als zulke meisjes langs de koele stammen liepen in de tuinen achter St. Anne, voelden ze iets kouds onder in hun ruggengraat, felle steken,

alsof iemand hen waarschuwde: wees voorzichtig op wie je verliefd wordt en met wie op jou verliefd wordt.

De meeste nieuwkomers worden van Annies lot op de hoogte gebracht zodra ze in Haddan arriveren. Voordat de koffers worden uitgepakt en de klassen samengesteld, weten ze dat hoewel het grote bruidstaartachtige huis dat dient als slaapzaal voor de meisjes officieel Hastings House heet – ter ere van een lang vergeten lid dat door middel van een enorme toelage voor zijn vervelende dochter de deuren opende voor leerlingen van het vrouwelijk geslacht – het slaaphuis nooit bij die naam wordt genoemd. Onder studenten heet het huis St. Anne, ter nagedachtenis aan Annie Howe, die zich op een zachte avond in maart aan een dakspant ophing, slechts enkele uren voordat in het bos wilde iris opdook. Er zullen wel altijd meisjes na het horen van dit verhaal blijven weigeren om de zolder van St. Anne te betreden, en anderen, hetzij op zoek naar een spirituele impuls hetzij op jacht naar kortstondige spanning, zullen blijven vragen of ze zich kunnen vestigen in de kamer waar Annie zich van het leven beroofde. Op de dagen dat er bij het ontbijt rozenwatergelei wordt geserveerd, waarbij het keukenpersoneel zich zorgvuldig aan Annies recept houdt, kunnen zelfs de meest onbevreesde meisjes licht in het hoofd worden; nadat ze het brouwsel op hun toast hebben gelepeld moeten ze met hun hoofd tussen hun knieën gaan zitten en diep ademhalen voordat hun spijsvertering weer tot rust komt.

Aan het begin van het schooljaar, als de faculteitsleden op school terugkeren, worden ze eraan herinnerd dat ze geen strafregels mogen geven en Annies verhaal niet moesten doorgeven. Juist dat soort onzin leidt tot slechtere cijfers en zenuwzinkingen die geen van beide door de school worden goedgekeurd. Niettemin lekt het verhaal altijd uit en kan de leiding daar niets tegen beginnen. De bijzonderheden van Annies leven zijn eenvoudigweg een publiek geheim onder de leerlingen, net zo'n traditioneel onderdeel van het leven op Haddan als de koers van de tjiptjaf die altijd in deze periode wegtrekt, neerstrijkt op boomtoppen en struiken, en zijn soortgenoten door de open lucht aanroept.

Vaak is het aan het begin van het schooljaar ongewoon warm, het laatste triomfantelijk gebaar van de zomer. De rozen bloeien overdadiger, de krekels sjiipen wild, vliegen doezelen, slaperig van zonlicht en warmte op de raamkozijnen. Zelfs van de ernstigste leraren is bekend dat ze in slaap vallen als dr. Jones zijn welkomstwoord uitspreekt. Dit jaar zijn veel van de aanwezigen in de oververhitte bibliotheek weggesukkeld tijdens de voordracht en diverse leraren wensten in het geheim dat de studenten nooit zouden arriveren. Buiten geurde de septemberlucht verleidelijk, geel van de pollen en het rijke citroengele zonlicht. Langs de rivier, in de buurt van de kano-schuur, ruisten de treurwilgen en gooiden ze katjes op de modderige grond. Het heldere geluid van langzaam stromend water was zelfs hier in de bibliotheek te horen, misschien doordat het huis zelf was opgetrokken uit riviersteen, groene platen afgezet met mica, die uit de oevers waren gehaald door jongens uit het dorp die voor een dollar per dag waren ingehuurd, arbeiders met handen die bloedden van de inspanningen en die de school van Haddan sindsdien bleven vervloeden, zelfs in hun slaap.

Zoals meestal waren de mensen veel nieuwsgieriger naar hen die pas in dienst waren getreden dan naar de oude betrouwbare collega's die ze al kenden. In elke kleine gemeenschap is het onbekende altijd het intrigerendst en Haddan maakte op deze regel geen uitzondering. De meeste mensen waren vaker uit eten geweest met Bob, de reusachtige decaan, en zijn knappe vrouw, Meg, dan ze konden bijhouden; ze hadden in de bar van de Haddan Inn gezeten met Duck Johnson, die voetbaltrainer en zeilinstructeur was en die altijd huilerig werd na zijn derde biertje. De knipperlichtrelatie tussen Lynn Vining, die schilderen gaf en Jack Short, de getrouwde scheikundeleraar, was al besproken en ontleed. Hun relatie was volledig voorspelbaar, net als veel relaties die op Haddan waren begonnen – gestuntel in de lerarenkamer, steelse omhelzingen in stilstaande auto's, in de bibliotheek uitgewisselde kussen, scheiding aan het einde van het schooljaar. Vetes waren veel interessanter, zoals in het geval van Eric Herman – geschiedenis van de Oudheid – en Helen Davis – Amerikaan-

se geschiedenis en voorzitter van de vakgroep, een vrouw die al meer dan vijftig jaar les gaf aan Haddan en van wie men zei dat ze elke dag zuurder werd, als een emmer melk die in de middagzon was gezet om op te warmen.

Ondanks de hitte en de saaie lezing van dr. Jones, dezelfde lezing waarmee hij elk jaar op de proppen kwam, ondanks het gezoem van bijen buiten de openstaande ramen, waar nog steeds een heg van sprietige Chinese rozen groeide, viel de nieuwe fotografiedocente Betsy Chase de mensen op. In een glimp viel al op te merken dat Betsy het onderwerp van nog meer roddel zou worden dan alle lopende vetes. Niet alleen Betsy's koortsige gezichtsuitdrukking lokte het gestaar uit, of haar hoge jukbeenderen en het weerspannige donkere haar. Men kon niet goed bevatten hoe ongepast haar uitdossing was. Daar zat ze, een vrouw die er goed uitzag, maar die kennelijk geen gezond verstand bezat, die een oude zwarte broek droeg en een vaalzwart t-shirt, de soort garagekledij die van de Haddanleerlingen al nauwelijks werd getolereerd, laat staan van faculteitsleden. Aan haar voeten had ze teenslippers van het goedkope soort, wegwerpartikelen die iedere stap met een pets aankondigden. Ze had nota bene een klomp kauwgom in haar mond en blies al snel een bel toen ze even dacht dat niemand keek; zelfs op de achterste rij van de bibliotheek was de suikerige plof hoorbaar. Dennis Hardy, meetkunde, die vlak achter haar zat, vertelde later dat Betsy naar vanille rook, een zalf die ze gebruikte om de geur van chemicaliën uit de donkere kamer van haar huid te verjagen, een smeersel dat zo verwant was aan banketbakkerswaren dat wie haar vaak ontmoette trek kreeg in haverkoekjes of amandelcake.

Nog maar acht maanden geleden was Betsy ingehuurd om de foto's voor het jaarboek te maken. Ze had op het eerste gezicht al een hekel aan de school gekregen, omdat ze deze te formeel, te perfect, te bekakt vond. Toen Eric Herman haar mee uit vroeg was ze verbaasd door het aanbod en ook op haar hoede. Ze had meer dan genoeg rommelige relaties achter de rug, maar stemde toch toe in een etentje, nog immer hoopvol ondanks de statistieken die haar een ellendige eenzame oude dag voorspelden. Eric was zoveel stoerder dan de

mannen die ze kende, al die tobbers en kunstenaars bij wie je er niet eens van op aankon dat ze op tijd aan de deur zouden komen, laat staan zo'n vooruitziende blik hadden dat ze een pensioenregeling organiseerden. Voordat Betsy wist wat haar overkwam had ze een huwelijksaanbod geaccepteerd en gesolliciteerd naar een baan op de kunstafdeling. De Wilgenzaal van de Haddan Inn was al geboekt voor hun receptie in juni en Bob Thomas, de decaan, had hun een van de felbegeerde faculteitsvillaatjes beloofd zodra ze getrouwd zouden zijn. Tot die tijd zou Betsy huisouder zijn in St. Anne en Eric zou senior-opzichter van Chalk House blijven, een jongenshuis dat zo dicht bij de rivier stond dat de gevreesde Haddanzwanen zich vaak bij de achterdeur nestelden en net zolang hapten naar de broekspijpen van passanten tot ze met een bezem werden weggejaagd.

De afgelopen maand had Betsy afwisselend haar lessen op Haddan en haar bruiloft zitten voorbereiden. Volstrekt verstandelijke bezigheden, en toch wist ze vaak zeker dat ze een andere wereld was binnengestruikeld, eentje waarin ze duidelijk niet thuishoorde. Vandaag droegen bijvoorbeeld alle andere aanwezige vrouwen jurken, de mannen zomerpakken en dassen en daar zat Betsy dan in haar t-shirt en broek de eerste van een ongetwijfeld eindeloze rij sociale misvattingen te begaan. Ze verkeek zich vaak op zaken, dat kon ze niet ontkennen; vanaf haar kindertijd was ze altijd overal ingedoken zonder te kijken of er een vangnet hing. Natuurlijk had niemand haar uitgelegd dat de toespraken van dr. Jones zulke formele gelegenheden waren; iedereen noemde hem ouderwets en ziekelijk en bevestigde dat Bob Thomas de touwtjes in handen had. In de hoop dat ze de kledingblunder kon uitwissen zocht Betsy nu in haar rugzak naar lippenstift en een stel oorbellen, in de hoop dat ze de situatie nog kon redden.

Doordat ze haar intrek in een klein plaatsje had genomen was Betsy werkelijk gedesorienteerd geraakt. Ze was gewend aan het leven in de stad, aan mangaten en zakkenrollers, parkeerboetes en dubbele sloten. Ongeacht of het ochtend, middag of avond was, ze kon in Haddan haar draai niet vinden. Ze ging op weg naar de drogist in Main Street of naar Selenas

Sandwich Shoppe op de hoek van Pine en belandde op de begraafplaats in de velden achter het stadhuis. Ze ging naar de markt om brood en wat muffins te kopen, maar ontdekte dat ze de kronkelige zijpaadjes was ingeslagen naar Sixth Commandment Pond, een diepe vijver in een bocht van de rivier waar paardestaart en palinggras groeiden. Als ze eenmaal aan de wandel was, duurde het vaak uren voordat ze de terugweg naar St. Anne wist te vinden. De mensen uit de omgeving waren er al aan gewend geraakt om een knappe donkerharige vrouw te zien rond dwalen die aan kinderen en verkeersbrigadiers de weg vroeg en niettemin de ene verkeerde hoek na de andere wist te nemen.

Hoewel Betsy Chase er in de war raakte, was het plaatsje Haddan in de afgelopen vijftig jaar weinig veranderd. Het dorp zelf bestond uit drie huizenblokken en omvatte, volgens sommige bewoners, de hele wereld. Behalve Selenas Sandwich Shoppe, waar de hele dag ontbijt werd geserveerd, was er een drogisterij waar je aan de tap de lekkerste frambozen-citroenkwas uit de staat kon krijgen, alsmede een doe-het-zelfzaak die alles verkocht van spijkers tot katoenfluweel. Er was ook een schoenenwinkel, de 5&10 Centbank en de Lucky Day-bloemisterij, befaamd om zijn guirlandes en kransen. Dan was er nog St. Agatha, met de granieten gevel en de openbare bibliotheek met zijn glas-in-loodramen, de oudste van het land. Het stadhuis, dat tot tweemaal toe was afgebrand, was ten slotte uit mortel en stenen opgetrokken en werd onverwoestbaar genoemd, al werd het beeld van de adelaar buiten jaar na jaar door jongens uit het dorp van zijn voetstuk geduwd.

In heel Main Street stonden grote witte huizen, een eindje van de weg af, met ruime gazonnen waaromheen zwarte ijzeren hekken stonden, bovenop voorzien van kleine punten; mooie architectonische waarschuwingen die duidelijk maakten dat het gras en de rododendrons erachter privé-bezit waren. Naarmate men het stadje naderde, werden de witte huizen groter, alsof er stapelbaar speelgoed was neergezet, in de vorm van stenen en houten balken. Aan de andere kant van het stadje lag het treinstation, en daartegenover zaten een

benzinepomp en een minimarkt, naast een stomerij en een nieuwe supermarkt. In feite was het plaatsje doormidden gesneden, door Main in een oost- en westkant verdeeld. Aan de oostkant woonde men in de witte huizen; wie achter de toonbank van Selena werkte of de kaartverkoop op het station regelde, woonde in het westelijke deel.

Achter Main Street werd de bebouwing schaarser, ze waaierde uit over nieuwbouwprojecten en verdween dan ten gunste van boerenland. Aan Evergreen Avenue lag de basisschool en wie Evergreen in oostelijke richting volgde, naar de kant van Route 17, kwam uit bij het politiebureau. Verder naar het noorden, op de gemeentegrens met Hamilton die in een stuk niemandsland lag dat door geen van beide plaatsen werd opgeëist, bevond zich een bar die de Millstone heette, en die op vrijdagavond live-muziek bood, alsmede vijf biermerken op de tap en op klamme zomeravonden verhitte discussies op de parkeerplaats. Er hadden misschien wel zes of zeven echtscheidingen hun koortsachtige hoogtepunt op die parkeerplaats bereikt en op dat kleine stukje grond hadden zoveel alcoholgestuurde gevechten plaatsgevonden dat wie de moeite zou nemen om de laurierhaag rond het asfalt te doorzoeken handenvol tanden zou vinden die de laurier zijn vreemde melkachtige kleur bezorgden, ivoor met een bleekroze rand, en elke bloesem in de vorm van een verbitterde mannenmond.

Voorbij het stadje lagen nog hectares land en een wirwar van modderpaden waar Betsy op een middag voor het begin van het schooljaar verdwaald was, laat op de middag, toen de hemel kobaltblauw was en de lucht zoetig door de geur van hooi. Ze was op zoek geweest naar een groentestalletje dat volgens Lynn Vining van de kunstafdeling de beste kool en aardappels verkocht, toen ze in een groot weiland terechtkwam dat blauw zag van de strobloemen en het boerenwormkruid. Betsy was met betraande ogen de auto uitgestapt. Ze was maar vijf kilometer verwijderd van Route 17, maar ze had net zo goed op de maan kunnen zijn. Ze was verdwaald en besefte dat, en had geen idee hoe ze ooit in Haddan terecht was gekomen en zich had verloofd met een man die ze nauwelijks kende.

Ze had tot op de dag van vandaag zoek kunnen zijn als ze niet op de gedachte was gekomen om een vrachtwagen vol kranten te volgen naar het naburige Hamilton, een metropool vergeleken bij Haddan, met een ziekenhuis en een highschool en zelfs een bioscoop met een aantal zalen. Vanuit Hamilton reed Betsy naar de snelweg in het zuiden en cirkelde toen terug naar het dorp over Route 17. Toch kon ze de eerste tijd niet vergeten hoe verloren ze zich had gevoeld. Zelfs als ze naast Eric in bed lag, hoefde ze alleen haar ogen maar te sluiten en ze zag die wilde bloemen in het weiland weer, stuk voor stuk met precies dezelfde kleur als de lucht.

Maar wat was er al met al nou zo verkeerd aan Haddan? Het was een lieflijk plaatsje dat in diverse gidsen werd bezongen vanwege zowel de fantastische gelegenheid om er op forel te vissen als om de buitengewone pracht van herfstkleuren die het landschap elke oktobermaand sierde. Als Betsy zich voortdurend verloor in de straatjes van zo'n keurig ordelijk dorpje werd ze misschien op het verkeerde been gezet door het vaalgroene licht dat iedere avond uit de rivier leek te komen. Betsy had zich aangewend een plattegrond en een zaklamp mee te nemen in de hoop zodoende op noodgevallen voorbereid te zijn. Ze zorgde ervoor op platgetreden paden te blijven, waar de oude rozen groeiden, maar zelfs de rozenstruiken waren misleidend in het donker. De gedraaide stronken bleven in het nachtelijk duister verborgen, doorns diep in de droge stammen verstopt totdat een voorbijganger al zo dichtbij was dat ze zichzelf per ongeluk openhaalde.

Ondanks het politieverlag in de *Tribune*, dat geen snoder misdaden rapporteerde dan Main Street oversteken bij rood licht of zakken vol gevallen blad aan de straat zetten op dinsdag terwijl tuinafval pas op de tweede vrijdag van de maand werd opgehaald, voelde Betsy zich in Haddan niet veilig. Het leek heel wel mogelijk dat iemand in zo'n dorp op een zonnige namiddag naar de rivier wandelde en eenvoudigweg verdween, verzwolgen door een wirwar van appelbes en wilde kamperfoelie. Aan de overkant van de rivier lagen hectares esdoorn en dennen en het bos rees dreigend op in het donker, bespikkeld met de laatste vuurvliegjes van het jaar.

Zelfs als meisje had Betsy al een hekel aan het platteland gehad. Ze was een lastig kind geweest; ze had zeurend en stampvoetend geweigerd met haar ouders te gaan picknicken en omwille van haar slechte humeur hadden ze haar gespaard. Die dag had de bliksem zeven dodelijke slachtoffers opgeëist. Vuurballen hadden houten schuttingen en eikenbomen in brand gezet en vervolgens mensen de weilanden en velden in gejaagd. Er waren diverse blikseminslagen gemeld die van wolk tot grond minder dan een seconde nodig hadden en eruitzagen als vuurwerk dat in een dodelijk witte flits ontploft. In plaats van met haar ouders het weiland in te trekken en naast hen in het brandende gras te liggen, lag Betsy nonchalant op de bank in een tijdschrift te bladeren en een hoog glas roze limonade leeg te slurpen. Ze had zich vaak voorgesteld hoe de loop der dingen geweest zou zijn als ze haar ongelukkige ouders die dag had vergezeld. Ze zouden misschien voor hun leven hebben gerend in plaats van overrompeld te worden en te verrast en verdwaasd zijn om te bewegen. Ze zouden Betsy misschien zijn gevolgd en waren zo verstandig geweest om achter een schamel stenen muurtje te kruipen dat zo gloeiend zou zijn geworden toen het de klap opving die voor hen bestemd was dat je maanden later op de heetste stenen nog eieren zou hebben kunnen bakken. Sinds die tijd had Betsy aan *survivor's guilt* geleden en was vaak op straf uit. Ze reed door rood licht en met de benzinemeter op leeg. Ze liep midden in de nacht door de stad en voelde zich bij stormachtig weer naar buiten getrokken worden, zonder de bescherming van een regenjas of paraplu, en had lang geleden besloten de behulpzame geesten te negeren die haar waarschuwden dat ze door zulk idioot gedrag op een kwaaië dag geëlektrocuteerd zou worden, van top tot teen verkoold.

Voordat ze Eric ontmoette had Betsy zich door het leven geslagen met weinig meer dan stapeltjes foto's, een zwart-wit dagboek van landschappen en portretten opgeslagen in schriften en mappen. Een goede fotograaf hoorde een waarnemer te zijn, een zwijgende aanwezige die vastlegt, maar gaandeweg was Betsy een toeschouwer geworden van haar eigen bestaan. Negeer mij maar, zei ze tegen haar modellen. Doe gewoon

alsof ik er niet ben en ga door met wat je doet. En terwijl ze zo voortging, ontglipte haar eigen leven haar; ze had geen vaste gewoonten. Toen ze naar Haddan was gekomen zat ze in een dip. Ze was door te veel mensen teleurgesteld, vrienden stonden niet voor haar klaar, tijdens haar slaap werd er in haar appartementen ingebroken. Ze had allerm minst veranderingen in haar leven verwacht op de dag dat ze op Haddan de jaarboekfoto's kwam maken, en die waren er misschien ook niet gekomen als ze een student niet aan een ander had horen vragen: 'Waarom liep dat kippetje weg van de school van Haddan?' Nieuwsgierig geworden had ze hen afgeluisterd, en toen ze het antwoord had vernomen – 'Omdat hij een hekel aan stront had' – had Betsy zo hard gelachen dat de zwanen op de rivier waren geschrokken en klapwiekend over het water waren weggevlagen en wolken eendagsvliegjes hadden veroorzaakt.

Eric Herman had zich naar haar omgedraaid op het moment dat ze het breedst lachte. Hij zag hoe ze het voetbalteam naar grootte opstelde en toen, in naar hij haar later verzekerde de eerste impulsieve daad van zijn leven, was hij recht op haar afgelopen en had haar uit eten gevraagd, niet de volgende dag of nog later, maar onmiddellijk, zodat ze geen van beiden tijd hadden om zich te bedenken.

Eric was het aantrekkelijke betrouwbare type man dat mensen onbedoeld aantrok, en Betsy vroeg zich af of ze misschien toevallig net in zijn blikveld had gestaan op het moment dat hij besloot dat het de hoogste tijd was om te trouwen. Ze kon nog steeds niet bevroeden wat hij van iemand als haar verwachtte, een vrouw die de complete inhoud van haar rugzak op de grond van een doodstille zaal liet vallen wanneer ze stiekem een kam wilde pakken. Er was geen lid van de faculteit van Haddan die de muntjes en balpennen niet door het gangpad hoorde rollen en daardoor zijn of haar eerste indruk van Betsy bevestigd zag. Lang nadat dr. Jones zijn lezing had beëindigd waren er nog mensen bezig Betsy's persoonlijke bezittingen onder stoelen vandaan te halen en dingen tegen het gezeefde licht te houden alsof het onbekende, mysterieuze kunstvoorwerpen waren, terwijl ze de hand op niets anders

dan een kladblok of een strip slaappillen of een tube handcrème hadden gelegd.

‘Maak je geen zorgen,’ fluisterde Eric haar in. ‘Doe maar gewoon,’ adviseerde hij, hoewel gewoon doen haar nu juist in deze narigheid had gebracht. Als Betsy op haar instinct was afgegaan, zoals Eric voorstelde, had ze beslist rechtsomkeert gemaakt en was ze weggevlucht toen ze voor het eerst het meisjeshuis had betreden waar ze junior-huisouder zou worden. Toen ze over de drempel stapte had ze een rilling over haar rug voelen gaan, de kille hand van de ongerustheid die slechte beslissingen vaak vergezelt. Betsy’s krappe stel kamers onder aan de trap was beslist afschuwelijk. Er was maar één kast en de badkamer was zo klein dat je bij het verlaten van de douche altijd je knie tegen de wastafel stootte. De verf bladderde van het plafond af en het oude, bobbelige glas in de vensters liet wel tocht door, maar geen zonlicht en kleurde zelfs de schelste stralen groezelig groen. In deze omgeving stonden Betsy’s meubels er troosteloos en ongepast bij: de bank was te breed voor de smalle doorgang, de gemakkelijke stoel leek afgezaagd, het bureau hield geen stand op de scheve grenen vloer, maar schudde als een dronkeman wanneer de deur werd dichtgeslagen.

Gedurende haar eerste week op Haddan bracht Betsy de meeste nachten door in Erics vertrekken in Chalk House. Het was zinnig om nu de gelegenheid aan te grijpen, want zodra de leerlingen arriveerden moesten ze zowel op hun eigen gedrag als op dat van hun vertrouwelingen toezien. En er was nog een reden waarom Betsy vermeidde de nachten in St. Anne door te brengen. Elke keer dat ze in haar eigen kamers had geslapen was ze in paniek wakker geworden, vastgedraaid in de lakens en zo in de war dat het was of ze in het verkeerde bed had geslapen en nu gedoemd was het leven van iemand anders te leiden. Op de nacht voordat het schooljaar zou beginnen bijvoorbeeld, had Betsy in St. Anne gedroomd dat ze verdwaald was in de velden buiten Haddan. Hoe ze ook in rondjes liep, ze kwam niet verder dan dezelfde percelen braakliggend land. Toen ze zich aan de droom ontworstelde, tui- melde Betsy gedesoriënteerd en ruikend naar hooi uit bed.

Eventjes voelde ze zich weer een klein meisje dat in een vreemde te warm gestookte kamer voor zichzelf moest zorgen, wat helemaal overeenkwam met wat er na het ongeluk van haar ouders was gebeurd, toen een bevriend gezin haar onder zijn hoede had genomen.

Snel deed Betsy het licht aan en ontdekte dat het nauwelijks na tien was. Uit de buurt van de trap klonk gebonk en het dreunde in de radiatoren, waar de hitte van afsloeg hoewel het een ongewoon warme avond was. Geen wonder dat Betsy niet kon slapen; in haar slaapkamer was het tweeëndertig graden en de temperatuur liep nog steeds op. De orchidee die ze die middag bij de Lucky Day-bloemisterij had gekocht, een bloem die aan een tropisch klimaat gewend was, had de meeste bloembladen al verloren; de slanke, groene steel was door de hitte omgebogen en kon zelfs de teerste bloem niet meer ondersteunen.

Betsy waste haar gezicht, vond een plak kauwgom voor haar droge mond, trok vervolgens een kamerjas aan en ging de senior-huisouder roepen. Ze veronderstelde dat de mensen van Haddan overdreven als ze Helen Davis een zelfzuchtige oude heks noemden, precies de juiste persoon om een lelijke zwarte kater te bezitten die naar men zei zangvogels en rozen at. Er werd op deze school beslist streng geoordeeld, want vonden veel mensen Betsy al niet excentriek na het fiasco tijdens de welkomstlezing? Werd Eric niet mr. Perfect genoemd door hen die niet aan zijn maatstaven konden voldoen en daarom voorgoed een hekel aan hem hadden? Wat haar betrof was Betsy de laatste die zich een mening liet aanleunen, maar toen ze op de deur van miss Davis klopte, deed er niemand open, al hoorde ze duidelijk iemand aan de andere kant. Betsy voelde het ongenoegen van miss Davis bijna toen de oude vrouw door het kijkgaatje gluurde. Betsy klopte nog eens aan, ditmaal iets harder.

‘Hallo! Kunt u mij helpen? Kunt u mij vertellen wat ik met mijn radiator aanmoet?’

Helen Davis was lang en bijzonder indrukwekkend, zelfs als ze in haar nachtjapon en op slippers aan de deur kwam. Ze nam de houding aan die vrouwen vaak hebben die vroeger

mooi zijn geweest; ze was even afstandelijk als zelfverzekerd en ze voelde zich zeker niet verplicht om vriendelijk te zijn als een onwelkome bezoeker zo laat nog aanklopte.

‘Mijn radiatoren,’ verduidelijkte Betsy. Doordat ze net uit bed was gekomen, piekte Betsy’s korte haar recht omhoog en waren haar ogen omringd door mascara. ‘Ze slaan gewoon niet af.’

‘Zie ik eruit als een loodgieter?’ De grijns van Helen Davis was, zoals veel van haar leerlingen konden bevestigen, geen prettig gezicht. Haar afkeuring kon iemand het bloed in de aderen doen bevriezen, en het was diverse keren gebeurd dat een kwetsbare eerstejaars na een doodeenvoudige vraag op de vloer van haar klaslokaal was flauwgevallen. Miss Davis had nooit een brutaal antwoord getolereerd noch gekauw op kauwgom en liet nooit iemand toe tot haar privé-vertrekken. De leiding had Betsy niet verteld dat geen van haar voorgangsters het langer dan een jaar had volgehouden. Dus sprong ze meteen in het diepe toen ze om hulp vroeg waar ieder ander zou zijn weggeslopen. ‘U hebt vast ervaring in de omgang met de verwarming,’ zei Betsy. ‘Dat is vast geen geheime kennis.’

Miss Davis lichtte op. ‘Hebt u kauwgom?’ vroeg ze scherp.

‘Ik?’ Betsy slikte het onmiddellijk door, maar de kauwgom schoot in haar luchtpijp. Terwijl ze probeerde niet te stikken, rende er een gruwelijk schreeuwend wezen voorbij. Instinctief wierp Betsy zich tegen de muur om het door te laten.

‘Bang voor katten?’ vroeg miss Davis. Diverse junior-huisouders hadden bij hun vertrek allergie voor haar huisdier opgevoerd. Hoewel Betsy op geen enkele diersoort dol was, inclusief katten, voelde ze aan dat het leven in St. Anne alleen draaglijk zou zijn als ze Helen Davis voor zich won. Eric had vaak grapjes gemaakt over de gewoonte van miss Davis om Ben Franklin te citeren als ze iets wilde aantonen, en nu gebruikte Betsy die kennis in haar voordeel.

‘Was het niet Ben Franklin die zei dat de beste hond een kat is?’

‘Zoiets heeft Ben Franklin beslist nooit gezegd.’ Niettemin had miss Davis door dat ze werd geveild, en niemand heeft

ooit beweerd dat vleierij strafbaar is. ‘Wacht even in de gang, dan pak ik wat je nodig hebt,’ gebood ze.

Alleen in het donker voelde Betsy een vreemd soort opluchting, alsof ze net had uitgeblonken tijdens een examen of het lieverdje van de meester was genoemd. Toen Helen Davis terugkwam, zag Betsy een glimp van het appartement achter haar rug; deze vertrekken waren de afgelopen vijftig jaar ongewijzigd gebleven en bevatten een verzameling rommel die zich alleen gedurende zoveel tijd had kunnen ophopen. In weerwil van het fluwelen bankje met de hoge leuning en een degelijk Afghaans kleed, was het er een flinke troep. Overall lagen boeken en stonden halfvolle thee kopjes en vergeten broodkorsten. Er hing een bedorven lucht van oude kranten en katten. Helen zwiepte de deur achter zich dicht. Ze strekte haar arm en liet een kwartje in Betsy’s handpalm vallen.

‘Het geheim is dat je de radiatoren moet ontlichten. Draai de schroef aan de achterkant met dit kwartje los en zorg dat er een pan onder staat om de druppels op te vangen. Als de stoom is ontsnapt koelt de radiator af.’

Betsy bedankte de senior-huisouder en liet met kenmerkende onhandigheid het kwartje vallen zodat ze gedwongen was ernaar te zoeken. Toen ze haar vanuit dat perspectief op handen en voeten zag rondscharrelen besefte Helen Davis eindelijk dat deze bezoeker dezelfde was als de persoon die tijdens de toespraak van dr. Jones zo’n toestand had veroorzaakt.

‘Jij bent het meisje van Eric Herman,’ verklaarde Helen. ‘Dat ben je!’

‘Niet bepaald een meisje.’ Betsy lachte.

‘Nee, niet bepaald. Veel te oud om door hem te worden ingepalmd.’

‘O ja?’ Betsy stond op, met het kwartje in haar hand. Misschien hadden mensen wel gelijk met hun beweringen over de akeligheid van Helen Davis. Men zei dat ze strafregels gaf, met opzet zoveel mogelijk leerlingen liet zakken en dat ze nooit een cijfer bijstelde, ook niet als er met zelfverminking en zenuwzinkingen werd bedreigd. De laatste huisouder die verantwoordelijkheden met haar had gedeeld in St. Anne was halverwege het jaar rechten gaan studeren en had nog ge-

schreven dat strafrecht en grondwetskennis een verademing waren vergeleken met Helen Davis.

‘Eric Herman is de oneerlijkste man die ik ken. Kijk alleen maar naar zijn oren. Een man met kleine oren is altijd eerloos en zuinig. Alle grote mannen hadden grote oren. Van Lincoln werd gezegd dat hij ze kon bewegen, net als een konijn.’

‘Nou, ik val op mannen met kleine oren.’ Desalniettemin bedacht Betsy dat ze eens nauwkeuriger naar Eric's fysieke kenmerken moest kijken.

‘Hij zit op mijn baan te azen,’ deelde Helen Davis Betsy mee. ‘Je kunt net zo goed nu meteen te horen krijgen dat hij een zeurpiet en een klaagkont is. Zo’n man is nooit tevreden.’

‘Nou, tevreden is hij wel,’ zei Betsy, al had ze Eric in vertrouwen al veel horen klagen over de geschiedenisafdeling. Helen Davis, zo luidde een van zijn standaardgrappen, moest eerst ontslagen worden, dan onthoofd en haar hoofd moest op een staak van zo’n ijzeren hek in Main Street worden gespiest. Dan zou het oude mens eindelijk nuttig zijn omdat ze dan kraaien verjoeg in plaats van studenten. ‘Hij is zo blij als een kind,’ meldde Betsy.

Miss Davis grinnikte erom. ‘Kijk naar zijn oren, meisje, dan weet je genoeg.’

Betsy tuurde de gang in; er was weer iets op de trap te horen. ‘Wat is dat toch voor afschuwelijk gebonk?’

‘Dat is niks.’ Helens stem die waarschuwend had geklonken toen ze Eric kritiseerde, werd nu bits. ‘Ik mag wel zeggen dat het een beetje te laat is voor dat kattenkwaad.’

Toen miss Davis haar deur sloot, hoorde Betsy hoe het slot dichtklikte. Helen Davis had tenminste een kwartje aangeboden; verder had nog niemand Betsy een helpende hand toegestoken sinds haar aankomst op Haddan. Zelfs Eric had het zo druk gehad met de voorbereiding van zijn lessen dat hij, dat klopte, zuinig met zijn tijd was omgesprongen. Toch was hij een goede man, en Betsy kon het hem moeilijk kwalijk nemen dat hij even geconcentreerd als betrouwbaar was. Het was allerminst de avond om haar mening bij te stellen naar aanleiding van de waarnemingen van miss Davis die op zijn best zelfzuchtig waren. Het was hoogstwaarschijnlijk de leeg-

te van het slaaphuis die Betsy aan het twijfelen bracht, maar dat zou spoedig verholpen worden. Vanaf morgen zouden de gangen met meisjes gevuld zijn en was het Betsy's taak het heimwee zoveel mogelijk te verzachten, de gedweë meisjes op te porren en de wildebrassen af te remmen. Zij was er verantwoordelijk voor dat ze allemaal stuk voor stuk veilig onder dit dak zouden slapen.

Toen Betsy in haar appartement terugkeerde, werd ze zich bewust van de geur van rozen die langs de trap omlaag kwam, en die in de oververhitte gang sterk aanwezig was. Ze trof dezelfde geur in haar eigen kamers aan, weliswaar zwakker, maar storend genoeg om haar haastig de radiatoren te laten ontlichten en haar handen daarbij te branden. Toen ze weer in bed kroop, verwachtte ze te zullen woelen, maar ditmaal viel ze in een diepe slaap. Sterker nog, ze versliep zich en moest haar koffie haastig achteroverslaan om nog op tijd te komen voor de eerste nieuwkomers. Op dat moment viel Betsy's blik op de groene stam voor haar raam. Enkele van Annie Howes bekroonde witte rozen stonden nog in bloei; ze waren zo groot als kool, zo wit als sneeuw. In het vroege ochtendlicht leken de binnenste bloemblaadjes bleek, parelachtig groen. Betsy lachte zichzelf terstond uit; wat stom dat ze gisteravond zo zenuwachtig was geweest. Voor elke dwaze gebeurtenis bestond een rationele verklaring, dat had ze tenminste altijd geloofd. Ze ruimde op en ging zich, gerustgesteld doordat ze de rozen had gezien, aankleden. Maar als ze de moeite had genomen om het raam open te doen, zou ze hebben ontdekt dat poolrozen hoegenaamd geen geur afscheiden. Zelfs de bijen vermijden hun romige knoppen en verkiezen distels en gulden roede. Als je met een schaar de steel van deze rozen nadert, vallen ze uiteen zodra je ze aanraakt. Als je ze met blote handen probeert te plukken, zal iedere doorn bloed proeven.

De trein naar Haddan was altijd te laat, en daarop werd vandaag geen uitzondering gemaakt. Het was een spectaculaire namiddag, de velden tierden van de laatbloeiende asters en melkplant, de lucht was zo wijd en helder als de hemel. In de

dennenbomen langs de spoorlijn streken havikken op de dikste takken neer, rood gevleugelde merels schoten door de lucht. Bosschages van eik en meidoorn gaven toegang tot kleine donkere bossen waarin nog veel reeën zaten en zelfs zo nu en dan een eland die vanuit New Hampshire of Maine was komen aanlopen. Toen de trein langzaam door het naburige Hamilton reed, renden er allerlei jongens met de trein mee; sommigen van hen zwaaiden vrolijk naar de passagiers, anderen staken brutaal hun tong uit en vertrokken hun gezichten tot sproetige grijnzen, de grimassen van wilde engelen die onbevreesd waren voor het grind en stof dat altijd werd opgeworpen door de passerende trein.

Vandaag waren er ruim tien Haddanleerlingen aan boord, klaar voor het nieuwe schooljaar. Meisjes met lang glanzend haar en jongens in pas gestoomde kleren die binnen de kortste keren gescheurd en bevlekt zouden raken tijdens geïmproviseerde voetbalwedstrijden. Hun gezonde baldadigheid raasde door de trein toen de conducteur de deur opende, maar het kabaal drong niet tot de laatste coupé door. Daar, op de achterste plek, staaarde een meisje genaamd Carlin Leander, die nog nooit eerder van huis was geweest, naar het landschap, waarvan ze iedere hooiberg en iedere schutting die in zicht kwam terwijl de trein voortrolde op prijs stelde. Carlin had haar hele leven lang al uit Florida weg gewild. Het maakte niets uit dat zij het mooiste meisje was in haar geboortedistrict, met bleek askleurig haar en dezelfde groene kleur ogen die haar moeder op haar zeventiende in de narigheid had geholpen, zwanger en opgesloten in een plaats waar de rondreizende kermis als cultureel hoogtepunt gold en meisjes met een eigen wil als een afwijking van moeder natuur werden gezien.

Carlin Leander leek in niets op haar moeder, en daar was ze dankbaar voor. Niet dat Sue Leander niet hartelijk of warm was, dat was ze wel degelijk. Maar aardig en behulpzaam zijn was Carlins doel niet. Was haar moeder zacht en buigzaam, Carlin was eigenzinnig en eigenwijs, zo'n meisje dat op blote voeten liep als iedereen waarschuwde dat er slangen waren. Ze schonk nooit de geringste aandacht aan de jongens die

haar van school naar huis achternaliepen, en van wie de meesten zo maanziek en verbluft waren door haar schoonheid dat ze met hun fiets tegen bomen en in sloten reden. Carlin was niet van plan in de val te lopen, niet op een plek waar de temperatuur na middernacht nog opliep en je het hele jaar last van muggen had en waar de meeste mensen de zwakheden van meisjes loofden en hun sterke punten negeerden.

Sommige mensen kwamen gewoon op de verkeerde plek ter wereld. Het eerste waar dergelijke personen naar zochten was een landkaart en het tweede een kaartje om te vertrekken. Carlin Leander had zich sinds haar eerste stapjes voorbereid op haar vertrek uit Florida, en ze wist ten slotte met een zwembeurs te ontsnappen naar de school van Haddan. Hoewel haar moeder zich ertegen had verzet dat ze helemaal naar Massachusetts ging, waar de mensen oneerlijk en verdorven waren, had Carlin de strijd ten slotte gewonnen dankzij een plan van aanval dat in gelijke delen bestond uit smeken, beloftes en tranen.

Op deze stralend blauwe dag had Carlin een enkele geblutste koffer onder haar bankje gegooid en een rugzak die volgestouwd zat met sportschoenen en badpakken. Ze had erg weinig bezittingen thuis achtergelaten, alleen een paar tot op de draad versleten knuffels op haar bed en een afschuwelijke jas die haar moeder als afscheidscadeautje bij Lucille's Fine Fashions had gekocht, een donzig kunststof monster dat Carlin achter een stel afgedankte banden in het gereedschapsschuurkje had verstopt. Carlin was van plan haar vliegticket voor eeuwig en altijd als souvenir te bewaren, tenzij het eerder verging. Ze had het ticket zo vaak beetgepakt dat de inkt ervan op haar huid zat; ze had zich gewassen en geschrobd, maar er waren ook nu nog kleine vlekjes op haar vingertoppen zichtbaar, de tekenen van haar eigen ambitie.

Gedurende de hele vliegreis naar het noorden en vervolgens toen de trein tussen de eindeloze bouwputten van Boston door joeg had Carlin kleine twijfelbultjes onder haar huid voelen opkomen. Wie was zij om te denken dat ze zo'n compleet ander leven voor zichzelf kon verzinnen? Hier zat ze nou, met een goedkope spijkerbroek aan en een t-shirt dat ze

in een tweedehandszaak had gekocht, haar blonde haar haastig vastgespeld met metalen speldjes die roestten door de vochtige lucht van Florida. Iedereen kon zien dat ze niet tussen de andere goedgeklede passagiers paste. Ze bezat niet eens een fatsoenlijk paar laarzen en had haar haar nog nooit door een vakman laten knippen; ze knipte de eindjes er altijd zelf af als de sporen van te veel chloor zichtbaar werden. Ze had stoffige voeten, nicotinevlekken op haar vingers en kwam uit een wereld van stamppotten en gebroken beloftes, een oord waar een vrouw al vroeg leerde dat gedane zaken geen keer namen en dat je niet moest zeuren over blauwe plekken van mannen die beweerden te veel van je te houden.

Maar ondanks haar geschiedenis en alles waaraan ze gebrek dacht te hebben, voelde Carlin zich hoopvol zodra ze de stad uit waren. Ze reden door hectares gulden roede en weilanden waar koeien graasden. Het was de tijd van de tiftjaf trek, dus schampten die in enorme groepen over de velden, heen en weer zwenkend alsof ze een geheel vormden. Carlin probeerde het beroete raam te openen in de hoop de septemberlucht te kunnen opsnuiven, en was verrast toen een lange jongen die een grote duffelse tas droeg haar te hulp schoot om het klem zittende raam omhoog te schuiven. De jongen was veel te mager, met een pruik ongekamd haar waardoor hij extra lang leek, ooievaarachtig zelfs. Hij droeg een lange zwarte jas die als een jutezak om zijn magere geraamte hing en hij had geen veters in zijn werkschoenen waardoor zijn voeten er als vissen in rondklotsten. Uit zijn open mond bungelde een nog niet aangestoken sigaret. Zelfs nu de frisse lucht door het open raam binnenstroomde viel er niet aan te ontkomen dat hij stonk.

‘Is deze vrij?’ Zonder op antwoord te wachten ging de jongen recht tegenover Carlin zitten en plaatste hij zijn duffelse tas in het gangpad, onbezorgd over het navigatieprobleem dat het mogelijke passanten kon bezorgen. Hij had het type bleke huid dat alleen verkregen wordt door uren in donkere kamers te verblijven, herstellend van migraine of een kater. ‘God, ik werd gek van die idioten in die coupé die naar Haddan moeten. Ik moest aan ze ontsnappen.’